

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2254

гр. София, 19.01.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
закрито заседание на 19.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

като разгледа дело номер **2749** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176а АПК.

С Решение № 38807/21.11.2025 г. Съдът отхвърли изцяло, като неоснователна предявената от Д. Л. Т., действаща като ЕТ „Д. Т.“ искова молба, вх. № 6192/13.03.2025 г. срещу ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ“. С нарочни мотиви от съдебното решение Съдът прие, че въпреки отхвърлянето на исковата молба, на ответника ДФ „Земеделие“ не се дължи присъждане на адвокатско възнаграждение, нито на юрисконсултско такова, а само евентуално на разноски, каквито в случая липсват.

С искане от 12.11.2025 г., в срока за обжалване на съдебното решение процесуалният представител на ответника е заявил желание Съдът да измени решението си, като присъди в полза на Фонда разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 65 808, 26 лева, с включен ДДС. Ищецът е изразил на 14.01.2026 г. становище за неоснователност на искането.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че молбата за изменение решението, в частта за разноските е процесуално допустима, но неоснователна.

Приложим за случая е специалният ред, уреден с разпоредбите на чл. 176а АПК, в сила от 05.08.2025 г., т.е. – преди постановяване на Решение № 38807/21.11.2025 г. и нормата на § 40 ПЗР на ЗИД АПК (ДВ, бр. 63/2025 г.) не е приложима. Освен това, независимо че в съдебното решение липсва диспозитив, с който Съдът отказва да присъди адвокатско възнаграждение в полза на ДФ „Земеделие“, искането представлява именно такова, по смисъла на чл. 176а АПК, но не и за постановяване на допълнително решение, по см. чл. 176 АПК, понеже (каза се) са налични изрични мотиви за недължимост на такова възнаграждение.

Мотивите на Съда да откаже присъждане в полза на ответника, на адвокатско възнаграждение, според същия съд са пределно ясни и се основават на логическо и систематично тълкуване, на относимите правни норми. Съдът не намира основание да отстъпи от разбирането си, като счита, че внимателният прочит на мотивите не оставя съмнение относно крайния извод за недължимост на претендираното адвокатско възнаграждение. Като отчита за погрешно посочената в съдебното решение на ред 7, л. 130 от делото дата на влизане в сила новата разпоредба на чл. 10, ал. 4

ЗОДОВ (03.12.2019 г., а не 03.12.2020 г.) Съдът поддържа мотивите си, че: „в ал. 4 са визирани две хипотези, като Законодателят е въвел разграничаване, по отношение на ответника, а именно: а) ответник - физическо лице и б) ответник юридическо лице. За втория случай, без да отрича правото на юридическото лице да ползва адвокатски услуги е регламентирал изрично, че размерът на т. нар. „юрисконсултско възнаграждение“ не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 ЗПП. Изразът „съразмерно с отхвърлената част от иска“, употребен в чл. 10, ал. 4 обаче означава още и, че когато искът е изцяло отхвърлен въпросът за присъждане на разноски се разрешава по реда на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, което (предвид вече казаното по – горе) означава, че на ответника ДФ „Земеделие“ не се дължи присъждане на адвокатско възнаграждение, нито на юрисконсултско такова, а само евентуално на разноски, каквито в случая липсват“.

С оглед изложеното и на основание чл. 176а АПК, Административен съд София – град, 14^{-ти} състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искане от 12.11.2025 г., от процесуалния представител на ДФ „Земеделие“, за изменение на Решение № 38807/21.11.2025 г., по адм. дело № 2749/2025 г., в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване, по реда на обжалване на съдебното решение.

СЪДИЯ: